

Pienten lasten kirjasto N:o 2.

Sivistäviä kertoelmia

ynnä muuta

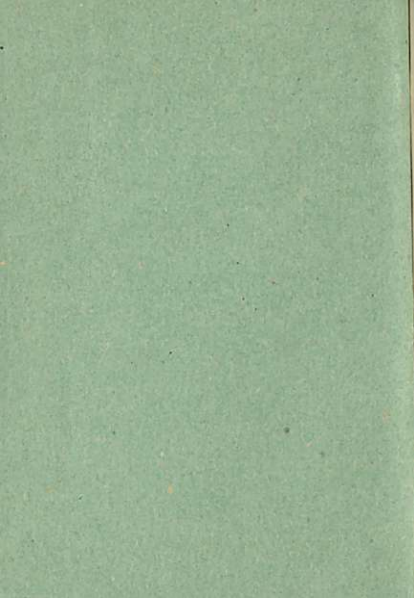
lapsukaisille.

Kuwitettu.

Helsingissä, 1875.

G. W. Edlundin kustantama.

Hinta: 25 penniä.



Pienten lasten kirjasto N:o 2.

Sivistäviä kertoelmia

n. m.

Lapsukaisille.



Uudistettu laitos.

Helsingissä, 1875.

J. C. Frenckellin ja Pojan tykönä.

G. W. Edlundin kustantama.





Rakkaat lapsukaiset!

Jumala on hyvä. Jumala rakastaa lapsia. Lapsi on pieni, Jumala suuri. Lapsi on heikko, Jumala wäkewä. Lapsi on hymmärtämätön, Jumala hymmärtäväinen ja wiisas. Jumala tietää kaikki. Jumala taitaa kaikki. Jumala kuulee kaikki. Jumala näkee kaikki. Semmoinen on Jumala ja oikein hyvä. Hän tahtoo tehdä kaikki onnellisiksi ja iloisiksi. Jeesus

on hyvän Jumalan oma poika.
 Jeesus syntyi ihmiseksi. Jeesus
 eli, Jeesus opetti, Jeesus kärsi,
 Jeesus kuoli; mutta Jeesus nousi
 myös kuolleista ylös ja astui
 taivaaseen, sillä Jeesus on Ju-
 mala. Tämän teki Jeesus tei-
 dänkin tähdenne, rakkaat lapset,
 että Jumalan luoksi taivaaseen
 pääsisitte. Sitä warten teidät
 ja pieninä kastettiin ja tehtiin
 Jumalan lapsiksi. Eikös Ju-
 mala ole erinomaisen hyvä,
 kun hän vielä on antanut sem-
 moisillekin pienille lapsille, kuin

te olette, tehdä erinäisiä pikku-
firjoja, joista tämä on yksi.
”Rakastamme Suma-
laa, sillä hän rakasti mei-
tä ensin.” Toivottaa ystä-
wänne:

Lieto.

1. Kappale

Jumalan sanasta.

Luuk. 18 luku, 15, 16, 17 v.

„Niin he toivat myös hänen tykönsä lapsia, että hän heihin rupeisi. Mutta koska opetuslapset sen näkiwät, nuhteliwat he niitä, jotka heitä toivat. Mutta kuin Jeesus oli kutsunut heitä tykönsä, sanoi hän: sallikaat lasten tulla minun tyköni, ja älkääät heitä kieltäkö; sillä senkaltaisten on Jumalan waltakunta. Totisesti sa-

non minä teille: joka ei ota vastaan Jumalan waltakuntaa niinkuin lapsi, ei hän ikänä siihen tule sisälle".

Rukous.

Herra Jeesus, rakas Wapah-taja, joka niin suuresti erittäin lapsiakin rakastat, anna meidän oppia rakkauttasi oikein tuntemaan! Sinä tiedät, että me olemme heikot ja kykenemättömät lapsiparat, mutta olethan sanonut, että „senkaltaisten on Jumalan waltakunta". Ja olet

han jo pienoisina pyhässä kas-
teessa meidätkin Jumalan lap-
siksi tehnyt. ”Di kuinka suuri-
on sinun hyvyhtes, Jumala,
että ihmisten lapset turvaawat
sinun siipeis warjoihin!” Kun
Israelin lapsilla oli nälkä kor-
wessa, niin sinä annoit heille
sataa mannaa taivaasta. On-
han koko tämä maailma tai-
waan autuuden suhteen aino-
astaan korpi, jossa sielumme
usein kärsii nälkää; mutta kun
sinä ja sinun sanasi, Herra Je-
sus, on „se totinen leipä, joka

taiwaasta tuli alas", niin taiwuta kaikkein meidän lasten sydämet niin sinun puoleesi, että sinä saisit sielujamme rawita iankaikkiseen elämään. Suo meidän saada siihen kehoitusta näistä pikku-kertomuksistaakin, niinkuin mehiläinen imee hunajaa pienistäkin kukkasiista. Kun me sanastaji saamme maistaa ja nähdä, kuinka suloinen sinä Herra olet, niin sittehän me oikein opimme sinua rukoilemaan ja kiittämäänkin. Kuule meitä, Herra Jeesus, amen!

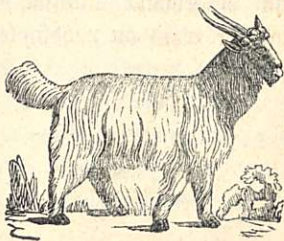
2. Joulun aatto.

Huomasitte kai, lapsikullat, kat-
sella kirjusen alussa olevaa ku-
waa? Siinä näitte kuusen wieres-
sä seisowan kauniin poikalapsen
jotakin helmastansa jakelewana.
Kuunneltaapas, niin kerron teil-
le siitä seuraawan saakkunan.

”Tätikulta, laskekaa toki mi-
nut saliin!” sanoi utelias Nino,
kun täti iltahämärissä käski kaik-
ki lapset vähäksi aikaa kamma-
riin odottamaan pimeän tuloa.

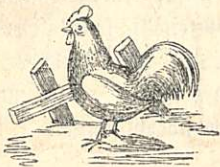
”Mitähän tätillä lieneekään mielessä, kun meidät kaikki kamariin salpasi?” kyseli pieni Pekka.

”Kylläpä mahdan tietää,” arveli kymmenvuotinen Wilho. ”Eiköhän salissa pian saatane pukin sarwia nähdä?”



"Hyi, minua peloittaa, jos pukka rupee pötkimään. Silloin minä juoksen piiloon," sanoi Selma ja heti pyörähtikin toistentaaksi.

"Eipä pusketaan se pukka" wirtkoi siihen Wilho. "Ei henno armas joulupukka kultasarwiansa puskemalla kuluttaa. — Hauskaa wain on nähdä, ketä



hän tänä vuonna enimmän suosii. Tavallisesti on se aina ollut yhtä hyvän laatuinen kuin aapiskirjan kuffokin, jolla myös on aina jotakin hyvää ahkeroilta ja hyvälle lapsille.”

”No, mutta tiedätkös, rasas weikko, mistä joulupukki saapi ne monet hyvät kappaleet: koreat leikkikalut, somat vaatteet, sukut, kengät, kuvat, kirjat, makeiset ja muut siewät joululahjat?” kysyi Wilholta pieni siskonsa Saima, joka muisteli viimevuoden joulua.

”Enpä, siskoseni, oikein tiedä; waan sen minä uskon, ettei joulupukilla enemmän kuin aakoskukollakaan kaikkia niitä kaluja omasta takaa ole. Ihan warmaan ne tulewat ”Häneltä, josta kaikki hyvä anto tulee”. Kerta näin minä kauniin unen, jonka nyt kerron teille kaikille.

”Tämän kuultuansa tunkeutuivat kaikki lapset Wilhon ympärille, joka rupeesi kertomaan.

”Kun koulu alkoi syksyllä, päätin minä olla ahkera ja hyvä,

koska hywin tiesin, että ”makaa-
wan kissan suuhun ei hiiri juokse
eikä seisova koira jänistä saa.”

Otin siis tavaksi nousta aamu-
mulla warhain läksyjäni luke-
maan. Olen warhain noustuani
kävi minua eräänä iltana ennen
aikaa nukkuttamaan. Kirja kädes-
sä nukuin siis — kiikkutuoliin.
Siinä näin unta. Oli olewanaan
joulu-aatto. Ketään en minä
nähty, waan en yksinkään luule
olleen. Veikkin minulla halua
ei ollut, waan muutoin olin
ihdämmestäni iloinen. Tie-

sin hän olleeni uuttera, ”eikä ahferata ikävä waiwaa.” Ruusta, joka seisoi keskellä huonetta, katselin ihastuksella. Ovi aukeni ja owellä näin suurisarwisen joulupukin kompuroiwan. Minä ensin peljästyin, waan samassa muuttuikin kaikki aiwan toisiin. Pukkia ei ensinkään enää näkynyt, waan sen sijaan näin minä kuusen wieresjä nuoren lempeän pojan, jonka — hetken katseltuani — tunsinkin Jesukseksi, lasten ystäväksi. Erinomaisen hywä hän oli ja hel-

man tähdeltä oli hänellä kai-
 ken kaltaisia kalliita ja kauniita
 kaluja hyville lapsille joululah-
 joiksi. *) Parhaallaan katsel-
 lessa rakasta Jeesusta, luulin
 kuulevani enkelien laulavan jou-
 luweisuausa: ”kunnia olkoon Tu-
 malan korkeudessa, maassa rau-
 ha, ihmisille hyvä tahto!” Tar-
 kemmin sitä laulua kuullakseni
 tahdoin lähestyä huoneen ovea,
 mutta — kiikkutuoli heilahti, ja
 minä — heräsin.

*) Katso kuvaa kirjusen alussa!

”No mitenkäs sitte käwi?” kysäsi kärkkäästi Aino.

”Sitäpä en voi sanoa, en; sillä herättyäni en muuta kuulut enkä nähnyt kuin Annikan istuvan kätkhyen wieressä ja soudattaessaan laulawan Tauno-
weikolle tuutu-laulua. Itse istuin kiikkutuolissa, kirja polvilani putoamassansa. Tätä un-
tani en ole saattanut unhottaa, sillä siitä minä aina muistan kuinka suloinen ja hyvä Jeesus on. Onhan se erinomaista, että hän — meitä taivaaseen saat-

taaksensa — niinpaljon sai täh-
temme waiwaa nähdä ja kärkeä.
Waiikka oli Jumala, tuli hän
meidän kaltaiseksi ihmislapsiksi
syntyen joulu-yönä Betlehemis-
sä. Emmekös tänäkin jouluna
olisi tästä oikein iloisia? Hä-
neltä warmaan joulupukkin saa
kaiikki kauniit lahjansa.”

Tuskin kerkesi Wilho puheen-
sa lopettaa, kun yhtäkkiä salin
owi aukeni ja täti laski lap-
set sisälle. Salissa oli erino-
maisen waloisa. Ruusessa pa-
loi iso joukko pieniä monen wä-

risiä wahakhyntteliä. Kuusen oksilla riippui kaikenlaisia kaurinistuksia ja mafeisia.

Kun lapset olivat tädin kanssa laulaneet: ”Lauluja nyt lastekam” (Wirsik. N:o 120) luki täditi lyhyen hartaan rukouksen. Puffia eiwät lapset tarwinneet kauwan odottaa. Wilhon unesta ymmäršiwät he, että pufin heittä-mätlahjat oikeastaan tulivatkin Jesukselta, jonka parhaana joululahjana pitiwät. He tiesiwät, että Jeesus on heidän hyväystäwänsä ja se paras paimen, joka harhailewain lammastensa

— pienimpäin lastenkin — tähden oli antanut henkensä.

Lammas Jesuksen mä oon.

Kiitos Herran olkohon,

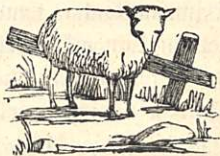
Ett' on hyvä paimen mulla,

Jonka ääntä tahdon kuulla.

Heikot karitsansa hän

Kantaa kotiin syliisään.

Lieto.



3. Pienten lasten suusta on Herra itsellensä kiitof- sen walmistanut.

Maiju oli kuuden vuoden ikäinen, koska hän, äitinsä sairau-
den aikana, muutti sukulaistensa
tykö, jotka asuivat samassa ky-
lässä. Maijun vanhemmat oli-
wat jumalattomia ihmisiä ja
elivät niinkuin eivät olisi tar-
winneet huolia Hänestä, joka
on kaikkein Luoja, ja joka hol-
hoo ja ylläpitää kaikki luodut

kappaleet. Sentähden eiwät he myös koskaan rukouksehen notkistaneet polwiansa Sumalan edessä; sillä he eiwät häntä tunneneet, eikä heillä sentähden olutkaan mitään juttelemista hänen hywyhydestänsä pienelle tyttärelleensä. Sukulaiset, joidenka tykönä Maiju oli ja tuli olemaan muutamia päiviä, oliwat totisia kristityitä, joilla Sumala aina oli silmissä ja sydämessä. Eiwät he koskaan alkaneet eli lopettaneet päiväänsä rukouksetta, eiwätkä menneet

ruualle Jumalaa sydämellisesti kiittämättä runsaista lahjoistaan. Ja koska he tavallisesti kokosivat kaikki lapsensa rukoukseen ympärillensä, niin sai myös Maiju olla läsnä. Hän joka ei edes tietänyt, mitä rukous oli, ja joka waan oli totunut silmillänsä näkemään, ketä hän puhutteli, katseli wiivusti ympärillensä rukouksen ajalla, nähdäksensä kenenkä kausja he jutteliwat, ja koska ei hän nähnyt ketään, juoksi hän kohta rukouksen päätettyä etsimään häntä

rhyti=maassa. Ja koska hän ei
 sielläkään ketään löytänyt, luuli
 hän sen jo pois menneeksi; ja toi=
 sen rukous=hetken perästä juoksi
 hän taas kohta ympäri koko kar=
 tanon hakein. Kun hän ei sil=
 loinkaan löytänyt ketään, kysy=
 ihi hän sukulaisiltaan, kenenkä
 kanssa he olivat puhuneet; sillä
 ”hän ei taitanut löytää yhtään
 vierasta ihmistä koko karta=
 nossa.” He ihmettelivät suu=
 resti tytön tietämättömyyttä ja
 selittivät hänelle, mitä ru=
 kous oli, ja sanoivat: Su=

mala, joka asuu ylempänä kirkkaita tähtejä, kuulee kaikki, mitä ihmiset, sekä suuret että pienet, puhuvat ehkä eivät he häntä taida nähdä; hän näkee kaikki mitä tapahtuu, pimeimmässäkin murtsassa; ja hän oleti kernaasti näkee, että ihmiset puhuvat paljon hänen kanssansa, se on, usein rukoukset Häntä antamaan heille uusia sydämiä. He juttelivat myös hänelle rakkaasta Wapahatajasta; ja koska Maiju mieluisesti kuunteli, neuvoivat su-

kulaiset häntä niinkauwan kuin
 hän oli heidän tykönsä. Muu-
 taman päivän kuluttua palasi
 hän vanhempainsa tykö. Hän
 makasi samassa huoneessa kuin
 he, ja ehtoolla, koska vanhem-
 mat, tupansa jälkeen, rukouk-
 setta maata menivät, kuuliwat
 he Maijun itkewän ja korkealla
 äänellä tyrskäwän. Peljäten hä-
 neltä jotaki puuttuwan, kysyi-
 wät he, mitä wasten hän itki.
 Mutta pienoinen wastasi aino-
 astansa: ”miks’ette ikänä ru-
 koile?” Rohdattuna omassatun-

noissa täältä vähäisen tyttärensä
kysymykseltä, ei saanut isä koko
yönä lepoa, ja meni aamulla
varhain sukulaistensa tykö, ker-
toi heille, mitä oli tapahtunut,
tunnuksi jumalattomasti elä-
neensä, pyysi sielunsa hädässä
heiltä neuvoa oikiaan käänty-
miseen. He ilmoittivat hänelle
Jumalan sanaa Jeesuksesta,
joka vastaan ottaa syn-
tisiä. Sanan kautta käsitti
hän Jumalan armon autuudek-
sensa ja tuli niinmuodoin hän
ja koko hänen perheensä oikeiksi

ja autuaksi kristityiksi. — Mai-
jun ei enää tarvinnut kysyä,
miks'eiwät rukoile; sillä siitä päi-
västä saakka kokosi se käänty-
nyt perheenisäntä omiansa joka
päiwä rukoukseen ympärillensä.



Tulisoitto pienoinenkin waan
Saapi pimeyden poistumaan.

4. Pikku Anna.

Sä näitkös Annan pienoisen
Tuwassa tuolla halwassa?
Hän hyöriipi kuin mettinen
So piennä pikkaraisena.

Herätthänsä aamulla
Hän heti siistii silmänsä.
Nks kaks on uni kankana,
Ja waatteet kaikki yllänsä.

Miin aamurukouksesjaan
Hän sitte pyhtää, toiwottaa,
Ett' Herra joisi ainiaan
Suloisen suojeluksensa.

Hän sitte raamatustansa
 Jumalan sanaa luki,
 Ja uskon hartaudella
 Sydämmehensä kätkei.

Kas sitte läksyt esille!
 Ei tahdo töllistellä hän,
 Ei waikcat ne hänelle,
 Waan wallan hauskat mieles-
 tään.

Hän sitte neuloo, kehreää
 Ja auttelewi äitiään.
 Jos puutteen missä älyää,
 Sen heti korjoapi hän.

Ken sais wain nähdä Annan
sen

Se kaltaisensa olla sois,
Niin hyöriwä kuin mettinen.
Kas sehän suuren riemun tois!

Ps. 115: 12—15 v.

Herra muistaa meitä ja siunaa meitä. — Hän siunaa ne kuin Herraa pelkäävät, sekä pienet että suuret. Herra siunatkoon teitä enemmän ja enemmän: teitä ja teidän lapsianne. Te olette Herran siunatut. —

5. Grään isän kääntyminen lapsensa kautta.



Gräässä kau-
pungissa asui
sangen jumala-
toin Herra, jo-
ka ei pitänyt lufua kuolemasta
eikä ijankaikkisuudesta, eikä tah-
tonut ensinkään uskoa ijankai-
kisuutta olewankaan. Hän hlön-
katsoi myös niin hywin yhteis-
sen kuin erinäisen Jumalan pal-
weluksen. Tällä miehellä oli

Kaksi wikkellä tytärtä, vanhempi yhdeksän, nuorempi seitsemän vuotinen. Nämät tahtoi hän kaswatuttaa ilman mitään neuwoa kristin opissa; rukoilemaan ei hän aikonut ollenkaan opettaa heitä, sen ylönkatsoi hän ja peräti turhana piti. Hänen waimonsa, joka oli jumalisten vanhempain kaswattama, itki usein katkerasti sentähden. Mieheensä täytyi useasti olla pitkällä matkoilla, ja sillä ajalla opetti se Jumalata pelkääwäinen äiti tyttärillensä paljon Ju-

malan suuresta rakkaudesta ja hywyhydestä, ja koki sillä tavalla tehdä Wapahhtajan Jeesuksen Kristuksen rakkaaksi ja kalliiksi heille. Herra siunasi myös hänen waiwansa runsaasti, niin että jokainen, kuin kuuli näitten waiwisten lasten puhuvan jotakin hengellisissä asioissa, ihmetteli suuresti heidän uskoansa ja taitoaan. Isä koki tosin aina kotia tullaansa alarepiä, mitä äitin rakkaus oli rakentanut, mutta suurella mielikarwaudella hawaitsi hän tar-

koituksensa turhaksi. Hän wäsi siihen wiimein ja ajatteli, koska he wanhemmiksi tulewat, niin kyllä sitten paremmin taidan opettaa heille järjellisemmän tiedon.

Eräänä päivänä oli hän lapsinensa terwehtimässä sukulaistansa, joka ei asunut kowin kaukana. Koska he palasivat, oli jo yö niin pimeä ett'ei ajaja nähnyt tietä ja waunu kaatui. Lapsit eiwät saaneet mitään wanhintoa, mutta isä mursi käteusä ja loukkasi pahoin päänsä. D,

Herra Jeesus armahda! huusi hän peljästyneenä ja kipua tuntein. — Silloin sanoi seitsemän vuoden vanha tyttö isälleen: ”näetkös, isä! nyt awuksi huudat sinä kuitenkin Herraa Jeesusta, jonka nimeäkään sinä et muutoin käräsi kuulla. Kyllä hän auttaaki sinua. Mutta etkös ikänä tahdo rakastaa Häntä?” Isä ei wastannut mitään, mutta se lapsellinen kehoitus tunkeusi syvästi hänen sydämeensä. Kotia tultuansa kutsutti hän kohta lääkärin. Tämä pudisti pää-

tänsä ja antoi hänen ymmärtää, että waara oli suuri. Käsi parani pian, wutta haawa päässä oli paha parantaa, ja se saatti sairaalle monta tuskaa. Sairautensa aikana katseli hän useasti erinomaisella lempeydellä pientä tyttäntänsä, ja joka kerta kuin se tuli hänen sänkyhänsä wiereen, ei woinut hän olla khyneleitä wuodattamatta. Kerran hän suuteli häntä sydämmellisesti ja sanoi: ”Rakas lapseni, rakastatkos Herraa Jeesusta paljon”? — ”Rakastan,

Isä kulta, häntä sängen paljon".
 — "Mitä sitä teet"? — "Sen-
 tähden että Hän rakastaa kaik-
 kia ihmisiä, ja erinomattain
 lapsia sängen paljon". — "Kuinka
 sen tiedät"? — "Oksi vanha
 mummo, joka wälistä tulee
 tänne, on paljon puhunut Her-
 rasta Jeesuksesta minulle ja hä-
 nestä lufenutki suuresta kirjas-
 ta". — "Onko mummo myös
 sanonut että sinun pitää rukoilla
 Herraa Jeesusta"? — "On". —
 "Rukoiletkos siis häntä"? —
 "Rukoilen joka päivä". — "Mi-

tä sinä rukoilet Häneltä"? —
"Että Hän tahtoisi olla sinulle,
minulle ja äitille ja kaikille ih-
misille armollinen, antaa meille
uusia sydämmiä. Äiti on jo
saanut uuden sydämmen". —
Silloin suuteli isä taas lasta,
ja käskei hänen mennä sisarensa
tykö.

Sitte mielti hän, mitä ta-
pautunut oli, ja ajatteli: sinä
et ole koskaan rukoillut lapsesi
puolesta; sinä naurat kaikelle
rukoukselle; mutta pieni lapsesi
rukoilee isänsä edestä, ja tun-

tee siitä itsensä niin iloiseksi ja onnelliseksi. — Sillä tavalla tuli tämä lapsi isällensä nuhteeksi.

Nyt huusi ja rukoili hän useasti Jumalalta armahtamista Jesuksen tähden. Koska hän luuli kuoleman itseänsä kohtaavan, tuli hän sängen murheelliseksi, sillä häntä waiwasi suuri kuoleman hätä, jonka hän ennen oli pitänyt turhana, lapsellisenä pelkona. Hänen waimonsa ja lapsensa, erinomattain seitsemän wuotinen Hanna

rukoilivat ahkerasti hänen edestän­sä, ja lapset tulivat usein hänen sänkyynsä wiereen ja ilahuttivat häntä lapsellisilla lo­ruillaan­sa. Yhtenä aamuna tuli wä­häinen Hanna sangen iloi­fena juosten isänsä tykö, ja huusi: ”isä, minä olen nähnyt niin kauniin unen sinusta!” — ”Mitä sitten, lapsukaiseni”? — ”Minä näin unessa sinun käwele­wän minun kanssani pitkin sitä lewiää puu-tarhau polkua. Sen lopussa kaaduit sinä äkistä ku­moon ja kuolit. Minä huusin

suurella äänellä, mutta ei ku-
 laan kuullut minna. Sitten
 huujin minä vielä suuremmalla
 äänellä: Oh, rakas, rakas Her-
 ra Jeesus, auta isääni! Ukisti
 astui eteeni sangen ystävälli-
 nen ja suloinen mies; hänen
 kaswonsa ja waatteensa loisti-
 wat niin sanomattoman kau-
 niisti. Hän tarttui käteeni, suu-
 teli minua ja sanoi: Älä itke,
 minä tahdon auttaa sinun isääsi.
 Tartu sinä hänen käteensä, niin
 hän heräjä jälleen. — Minä
 otin kohta kiini sinun kätees,

ja samassa silmänräpäyksessä
aukasit sinä silmäsi ja tulit elä-
wäksi. Ah, rakas isä, et sinä
taida arwata, kuinka iloiseksi
minä tulin. Sinä paranet wis-
sisti, koska minulla oli niin
kaunis uni sinusta, ja Herra
Jesús rakastaakin meitä kaikkia
niin paljon”. — Isä wuodatti
ilo khyneleitä rakkaan lapsensa
tähden. ”Jumala siunatsoon si-
nua, rakas lapseni”, sanoi hän,
ja sulki pienoisen syliinsä. —
Hänen sanansa kätki ja tutkis-
teli hän sydämmessänsä. — Hän

löysi tässä unessa niin paljon totuutta ja ajattelemista, että se alinomaan oli hänen mieleksensä. Muutaman päivän perästä antoi hän kutsua seurakunnan kirkkoherran tykönsä, jota ei hän siihen asti ollut kärjennyt. Häneltä pyysi hän nyt neuvoa suuressa waiwasfansa ja autuutensa murheessa; tämä rehellinen ja hurstas mies opetti häntä ilolla. Hän kulki usein fairaan tykönä, joka suurella halulla vastaan otti uskollisen opettajansa sanat. Kerran sa-

noi hän kirkkoherralle, kuin se lopetti palawan puheensa rakkaasta Jeesuksesta, joka on "tie, totuus ja elämä:" "Herra pastori minä uskon ja tiedän nyt, että Herra Jeesus on minullekin, suurimmalle syntiselle, armollinen. Teidän sananne ovat wakaat ja totiset, jaa, ne ovat Jumalan sanat".

Erään pitkän, waiwaloisen yön verästä vastaan-otti sairas kirkkoherran ystävällisesti, mutta murheellisella katsannolla. Muutaman minuutin ma-

kasi hän mitään hiiskumatta,
 mutta sitten sanoi hän sangen
 yksi-wakaisella äänellä: ”mah-
 danko minä saada nautita py-
 hää ehtoollista? Saako kirkko-
 herra antaa sitä minulle?” —
 ”Saan kyllä”, vastasi opettaja;
 ”sillä se on aijottu aiwan niille,
 joiden sydämiä synnit waiwaa-
 wat eiwätkä woi tunnollensa le-
 poa löytää, waan halajawat ja
 ikäwöitsewät armoa ja anteeksi-
 saamista Kristuksen tähden”. —
 Ensi päivänä sen jälkeen, an-
 toi kirkkoherra sairaalle Herran

ehtoollista, ja piti samassa kaus-
 niin puheen ja palawan ru-
 kouksen.

Kaikkein ilo ja kiitollisuus Su-
 malata kohtaan oli suuri. Pieni
 Hanna tuli yhtenä päivänä ja
 sanoi isällensä: ”Isä, nyt näht
 olewan niin iloinen ja onnelli-
 nen. Eikös ole tosi, että sinä
 rakastat nyt Herraa Jeesusta?”
 — Isä vastasi, khyneleitä wuo-
 dattain: ”Tosin kyllä, rakas lap-
 sukaiseni; minä rakastan Häntä
 paljon, sillä Hän on rakasta-
 nut minua ensin ja vielä nyt-

kin sanomattomasti rakastaa. Nyht tahdomme kaikki: äitiji, sinä, minä ja sisaresi rukoilla Jumalalta armoa taitaaksemme rakastaa ja totella häntä kaikesta sydämmeestäme niinkauwan kuin elämme". — Tyttö riensi kohta äitillensä suurella ilolla toimitamaan, mitä isä oli sanonut.

Sairas parani taas, niin että kuuden wiikon perästä taisi jo kävellä puutarhasja. Hänen huoneensa muuttui nyt rauhan majaksi, jossa hiljaisuus ja jumalisuus hallitsi. Lapset kas-

woiwat kuin wesat Jumalan
hyttitarhassa, ja joutuivat sitte
naimisiin kahdelle kartanonher=
ralle, jotka asuiwat liki heidän
lapsuutensa kotoa. Isä kuoli
forkeassa iässä oikeana ja toti=
sena Kristuksen opetuslapsena,
joka ennen kaikkea etsi ja us=
kossa omisti Jumalan walta=
kunnan ja hänen wanhurskau=
tensa.

Rukous.

Lähestyköön Sinun walta=
kuntasi, amen!

6. Jumalan warjeluksesta.

Jumalata pelkääväinen talonpoika kynti eräänä päivänä peltoansa kahdella hevosella. Oli siinä lapsistaan, viiden vuoden vanha tyttö, oli hänen muassaan, ja juoksenteli waolla. Hirvittävä myrsky nousi, salama leimahteli, ukkonen jyrysi ja ruusui myös satamaan. — ”Mene tuonne vanhan tammen alla, ett’et tule märjäksi”, sanoi isä lapselleen, kyntämästä laffaa-

matta; mutta viimein tähtyi hänenki hakea sateen suojaa tammien alla. Täällä aikoi hän olla ainoastansa niinkauvan kunnellonin sade menisi ohiitse. Ukkonen jyräsi kowasti, salama leimahteli ilmassa tulifina nuolina. Hewokset pelloilla auran edessä jäikähähtyivät tästä niin että rupesivat juoksemaan; isä ja tyttönen kiiruhtivat niitä kiinni ottamaan. Mutta tuskin olivat päässeet wiittäkymmentä kyhnärää tammesta, ennenkuin taas leimahti kauheasti

ja hirmuinen ukon jyrähdys kuului, ja kun katsahattiwat taak-
 sensa, oli tammi, jonka alla he
 olivat seisonheet, kokonansa mur-
 rettu ja paloi. Ditein siis
 tuninkaallinen wirsiniekkä, pyhä
 Dawid weisaa: Herra kät-
 kee pyhäinsä sielut! (Ps.
 97: 10).

Se waeltaapi waaratta,
 Ken Herraan uskaltaapi.
 Käy kuinka käy, hän Herralta
 Suloisen suojan saapi.

7. Kunnioita isääs ja äitiäs, ettäs meneesthiisit.

Eräs wanha mies, joka ei enää paljo kuullut eikä nähnyt, ja oli sangen wapisewainen, asui poikansa tykönä. Syödesjansä ripoitteli hän toisinaan, jota poika ja minia paheksuivat. Sentähden paniwat he hänet taskan loukkoon syömään, ja antoiwat hänelle jotaki ruokaa sawikupissa, eikä sitäkään täynnä. Hän katsahiti siis surullisesti pöy-

dän puoleen, ja silmänsä wettyivät.

Wihdoin särkyi häneltä kerran kuppunen, josta nuori waimo kowin torui häntä; mutta ukko ei sanonut mitään, waan huokasi ainoastansa. Sitten laitettiin hänelle puu-purtilon, josta äijän täytyi syödä.

Kerran kuin äijän poika tuli kotia, niwertti hänen neljän wuoden wanha poikansa pientä puupalaista puukolla. Isä kysyi lystiksensä: ”mitä siitä teet?” Pieni poika wastasi: ”minä teen

purtiloa, josta isäni ja äitini saavat syödä, kuin minä isoksi tulen.”

Koska vanhemmat nämä sanat kuuliwat, johtui wasta heidän mieleensä, että heille wanhuudessa taitaisi samoin käydä, kuin nyt tekiwät ukolle. Ratseksen hetken toinen toiseensa, rupesiwat itkemään ja siitä hetkestä saakka sai wanha isä syödä pöydässä muitten joukossa.

Rakas lapsi, kunnioita isääs ja äitiäs, ja koska he wanhaksi tulewat, älä anna heidän puu-

toista nähdä, äläkä suutu heihin, vaan holhoo ja korjaa heitä; sillä mitä sinä taidat heille siitä tehdä, kuin he sinulle tehneet ovat?

4:s käske.

Runnioita isääs ja äitiäs, ettäs menesthyisit ja kauvan eläisit maan päällä!

8. Isäni.

Minulle Luoja antoi
Suloisen ystävän,
Se onmpi isä-kulta
Woi, kuink' on hyvä hän.

Mun oikealle tielle
Hän hellästä johdattaa;
Jos mitä juttelee hän,
Se on niin arwoisaa.

Hän kokee minut estää
Pauloista pahuuden,
Ja tahtoo että oisii
Min kelpo ihminen.

Hän kodon mulle antaa,
 Suo myöskin ravinnon.
 Hän werhoo, waatehtiipi
 Ja turwanani on.

Jumala tahtoo, että
 Isääni palwelen
 Ja hänen sanojansa
 Halulla tottelen.

Eiis kuuliainen olla
 Mä tahdon riemuiten
 Edesjä Herran, joka
 Tunteepi sydämen.

Oi, jos puheeni, työni

Själle iloks ois!
 Josk' elää hänen kauwan
 Turwaksen' Herra sois!

Pieto.

Te nuoret!

Olkaat wanhoille ja toinen toi-
 jellenne alamaiset ja pitäkää
 itseänne kiinteästi nöyrhyteen;
 sillä Jumala on ylpeitä was-
 taan, mutta nöyrille antaa hän
 armon. Lapsset olkaat kuuliaiset
 wanhemmillenne kaikissa, sillä se
 on Herralle hywin otollinen!

9. Nuttawaisuudesta.

Muuan köyhä, jofea mies kulki joka päivä erään kapteenin kartanou ohitse. Häntä talsutti wähäinen kuuden eli seitsemän wuoden wanha poika, jonka likaijista waate-räpäleistä helposti saattoi hawaita hänen elämän puutoksessa ja wiheliäisyydessä. Poika-raukka kulki awojaloin ja oli warmaan useasti saanut tikkuja ja lasin paloja jalkoihinsa. Syksyt ja

talwet tähtyi hänen myös kär=siä paljon wilua ja hänen jal=kanja olivat silloin sekä sini=set että punaiset.

Voika parkaa ei surkutellut kukaan mun kuin Hilja, kapteenin vähäinen tytär. Hellällä ja kanssakärjivällisellä sydäm=mellänsä ei tainnut hän surkut=telematta nähdä tätä lapsi=rauf=kaa sateessa ja pakkasessa kulke=wan ympäri sukitta ja kengittä.

Muutamana kylmänä talwi=päivänä seisoi Hilja, puetettuna lämpöiseen jakkuun, jonka äiti oli

teettänyt hänelle, ja katseli ruudun sulautuman läpitse lumiselle kadulle. Silloin tuli sokea, jota talutti vähäinen poikansa, joka paljaine, mustansinertävine jalkoinensa väräsi wilusta. Hilja ei tainnut, kyyneleitä wuodattamatta, kuunnella poikasen hammassten kalinaa; hän näytti häntä äitillensä. ”Katsjo äiti”, sanoi hän, wieden häntä alkunalle, ”katsjo, kuinka poikaparka juoksee awojaloin lumessa; kuinka hän värisee ja kärsii wilua! Ah, kuinka se minua surettaa!

Osta hänelle kengät eli tallas-
lat, äiti kulta!”

”Kakas lapsi”, sanoi äiti,
”minä tekisin kernaasti hyvälle
sydämmellesi mieliksi; mutta a-
jattele, kuinka paljon rahaa mi-
nä olen vähällä ajalla antanut
ulos ainoastansa sinun tähtesi.
Minun on tähtynyt maksaa uusi
jakkusi, kengyesi ja sormikkaasi,
ja sinä tiedät, että isäsi ei ole
rikas”.

”Äiti kulta, minulla on myös
muita waatteita, ja olen mel-
keen aina sijällä lämpöisissä

huoneissa. Tiedätkös mitä? myödään jalku taas pois ja laitetaan poika-paralle kengät ja sukkat". "Ei se käy laatuun, lapsukaiseni", sanoi äiti; "jalkufusi on maksanut paljon rahaa, ja jos möisimme sen, niin emme saisi siitä puolta hintaa. Minä tahdon antaa sinulle toisen neuvon. Nisjuleipä eineheksesi ja maitosi ehtoin maksaa joka päivä minulle kymmenen penniä. Syö ruisleipää sen sijaan, ja jäästä nämä kymmenen penniä joka päivä, niin on sinulla wii-

kon lopussa jo niin paljon että taidat kumminki ostaa hänelle tallukat”.

”Ah, rakas äiti”, sanoi Hilja ja lankefi äitiänsä kaulaan, ”kuinka kernaasti minä sen teen. Voi, anna minun suudella sinua hyvän neuvoisi tähden! Mutta jos minulla olisi kohta rahat, sillä kahdeksan päivän sisällä taitaa lapsiparan jalat pian paleltua”.

”Kyllä se taidetaan pian autettaa”, sanoi äiti. ”Minä tahdon lainata sinulle kuusikym-

mentä penniä". — "Woi, tahdotkos sen, äiti kulta? Mutta ta anna siis kohta minulle raha ja lähetä Annikka ostamaan lämpöiset ja lujat tallukat hänelle!

Se tapahtui, ja sillä ajalla kuin piika oli poissa, meni äiti ja haki yhdet willasukat. "Mitä sanat", lausui hän nauru-suin "jos antaisimme sukatti? Tässä on yhdet, jotka minä olen kuddottanut sinulle, mutta jos tahdot antaa ne poika-paralle, niin anna!" — "Mieluisesti sen tah-

don", sanoi Hilja; minulla on sukia kyllä". Näin sanoen hyp- päili hän ilosta, löi pienet käsi- wartsensa äitin kaulan ympäri ja suuteli häntä.

Nyt tuli Annikka ja toi kau- niit ja pakjut tallukat, jotka hän oli ostanut. Mutta so- kea ja hänen taluttajansa oliwat jo poisja. Hiljan täytyi siis odottaa siksi kuin he toisena päivänä tulivat takaisin. Hän oli pahoilla mielin siitä, peljä- ten poika-paran jalkain palel- tuwan.

Seuraavana päivänä ei jättänyt hän alkunata koto aamuna. Wihdoin näki hän sokean tulewan katus myöten. "Tuolla hän on, tuolla hän on"! huusi hän äitillensä ulos juosten, sukut ja tallukat kädessä. Portahilla odotti hän sokeata, ja koska hän tuli liikelle, sanoi hän: "hyvä vanha mies, tässä jätän minä teille pienen almun äitiltäni, sukut ja tallukat pienelle pojallenne."

"Sumala siunatkoon teitä ja äitiänne"! sanoi ukko. "Ruin-

ka hywin eikä Jaakko=vaukkani tarvitsee tallukoita! Minä olisin aikoja sitten ostanut hänelle semmoiset, mutta, Jumala paratkoon, emme saa enemmän rahaa koon, kuin tarvitsemme nälkämme sammuttamiseksi”.

”Ah, äiti kulta”, sanoi Hilja äitillensä, joka seisoi ovelsa, ”etkö myös tahdo antaa mies=paralle ja Jaakolle jotaki syötävää”?

”Kernaasti,” sanoi äiti. Ja joka pienen taluttajansa kanssa käskettiin sisälle palkkawaen huoneeseen.

Jaakko katseli hymyillen uu=

sia sukia ja tallukoitansa joka taholta, mutta ei arwannut wetää niitä jalkoihinsa Hiljan läsnä ollessa, ennenkuin hän itse kehoitti häntä siihen.

”Woi kuinka kauniit ja lämpöiset ne ovat”, sanoi hän nyt; ”Sumala kostakoon teitä, ihana manseli! Joka päivä tahdon ruukoilla edestänne”.

Ei pojan myöskö ollut isoon aikaan ollut niin hyvä olla kuin nyt. Vielä iloisemmaksi tuli hän, koska suuri kupillinen lämminätä lientä ja lihaa pantiin hänen ja isänsä eteen. He söivät kaikki, suureksi iloksi Hiljalle, ja sitten menivät, siunaten äitiä ja tyttäätä.

Tämä oli vähäiselle Hiljalle onnellinen päivä. Tuskin juhla-aattona oli hän niin tyytyväinen kuin nyt. Hän jutteli melkein koko päivän äitinsä kanssa sokeasta miehestä ja hänen pojastansa. Kuinka paljon parempi eikö ollut Jaakko-raukalla tänä päivänä, koska hän taisi pistää jalkansa sukkiin ja lämpöisiin tallukoihin, sitä vastoin kuin hän eilen kulki paljain jaloin lumessa!

Kuin isä puolipäivän aikana tuli kotia, ilmoitettiin hänelle koko asia. Hän kuunteli sitä ilolla ja kiitti Hiljan hellää sydäntä, olletifi koska hän oli otta-

nut leivän omasta suustansa antaakseusa muille.

”Ah”! sanoi Hilja ”minä tahdoisin myös antaa poikaparalle käsiineet, lämpöisen laitin ja nuntun, ja säästää siihen einehistäni, jos waan äiti lainaisi minulle rahaa, sillä hänen kätensä oliwat kontassa kylmyydestä, ja nuttu aiwan räpäleinä”.

”Mitä taitaa työläästi olla niinkauwan rahojansa paitsi”, sanoi isä; ”mutta minä tahdon ilmoittaa sinulle, kuinka itse taidat ansaita, jos waan wiitsit työtä tehdä; ja siksi lainaan minä sinulle rahaa.”

”Kuinka taitaa pieni tyttö,

niinkuin minä, ansaita rahaa"?
kysyi Hilja.

"Minä tahdon sanoa sen sinulle. Sinä rupeet kirjoittamaan; jokaisesta hyvin kirjoitetusta sivusta, kuin nähtät minulle, saat kymmenen penniä; mutta sinun täytyy kirjoittaa selvästi ja suoraan; muuten ei se kelpaa. Tahdotkos sen, Hilja"?

"Tahdon mielelläni; minä kirjoitan joka päivä kaksi sivua, yhden edellä, toisen jälkeen puolen päivän".

"Minä annan siis sinulle kohta kymmenen markkaa edeltä"

päin; osta niillä poikaparalle mitä tahdot”.

Kiitollisuudella otti Hilja rahat vastaan isältänsä, ja sun- teli häntä sydämmellisesti. Nyt piti hän neuvoa äitinsä kanssa, kuinka rahat piti käytettämän.

He päättivät jälkeen puo- leupäivän mennä muutamaa waate=puotiin ja siellä walita, mitä pojalle oli sopiwaista.

Bian saivat kaikki, mitä tar- witsivat ja niin halwalla, että poika sai koko puvun sillä ra- halla. Ilman niitä, kuin hä- nelle aiwottiin, sai hän vielä housut ja liiwin.

Lewottomuudella odotti nyt

Hilja huomenista päivää. Hän ajatteli pojan iloa ja onnellisuutta, ufon siunauksia ja tyytyväisyyttä. Tämä oli niin eläwältä hänen mielesfänsä, ett' ei isoon aikaan saanut unta.

Wihdoin walkeni se toiwottu päivä, ja Hilja rupefi wartomaan aikkunassa. Hän ei seisjonut siinä kauwan, ennenkuin jofea tuli taluttajansa kanssa. Hän riensi häntä sisälle huutamaan, ja kaikki käwi niinkuin hän oli ajatellut. Poika oli sanomattomasti iloinen niistä hywistä ja lämpöisistä waatteista, ja katseli niitä jofaista erittäin; ukko ei laannut siu-

naamasta pientä hyväntekijäänsä. Vakki, nuttu, liivi, käsi-neet, kaikki sopi hyvin, sillä Hiljan äiti oli, ennenkuin hän osti ne, antanut vähäisen pöjan, Jaakon suuruudesta, koettaa niitä. Viimmein pantiin heidän eteensä hyvä ateriala, jonka he kiitollisuudella vastaan ottivat. Näpäleissä oli Jaakko tullut taloon, mutta hyvin puetuna jätti hän sen nyt.

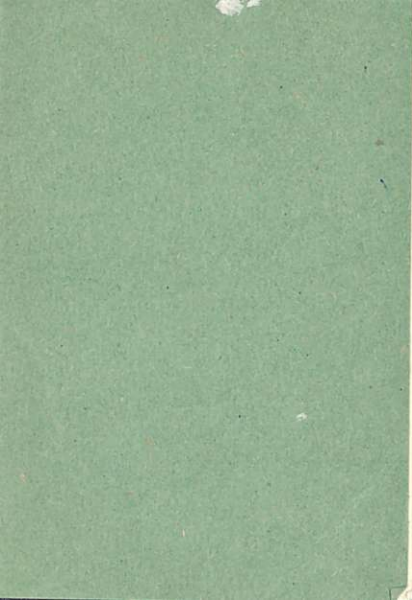
Katsokaat, lapsukaiseni, niin vähän maksaa se usiasti tehdä itsensä ja muita onnelliseksi. Waan Jaakko ja hänen isänsä eivät olleet yksinänsä onnelliset; vähäinen Hilja äitineensä oli-

wat onnellisia samassa määrässä. Heidän ihmisrakkautensa ei jäänyt palkitsematta. Hilja tuli lempeän ja hellän sydämensä tähden vanhemmillensa vielä rakkaammaksi. Ja kun hän uskollisesti piti lupauksensa, palkituksensa isältänsä lainatut rahat, oppi hän samassa kirjoittamaan paremmin yhdesssä kuukaudessa kuin ennen puolessa vuodessa; myös tunsi hän itsensä joka ferta, kuin hän näki jofean ufon taluttajansa kanssa, yhtä onnelliseksi kuin ensi-päivänä.

Kuukautta ei ollut vielä kulunut, koska hän kirjoitusel-

lansa oli jo maksanut isällensä ne kymmenen markkaa, kuin hän oli velkaa. Mutta isä ei ottanut niitä vastaan, vaan sulki rakkaan tyttärensä syliinsä, suuteli häntä ja sanoi: "pidä itse lapsulaiseni, nämä kymmenen markkaa, joitka niin hyvin olet käyttänyt, ja jos taas saat nähdä jonkun tarwitsewaisen, niin auta häntä, niinkuin vähää Jaakkoaki olet auttanut!"





Mhötävänä lailla maamme
kirjakauppiailta:

Pienten lasten kirjasto,
josta paitsi tätä wihkoa on ilmes-
tynyt:

N:o 1. Lapsukainen Jesus.
12 penniä.

Näin on aikomus jatkuvana
sarjana, jonka jokainen wihko myö-
dään erikseen, tarjota pienillekin
lapsille hyvää, waihettelewaa ja
miellyttävää lufemista.

G. W. Edlundin Kus-
tanustoimisto.
